

TRUST FALL

NEDERLANDSE
EDITIE

LYNN PAINTER

VERTAALD DOOR FINNE ANTHONISSEN

Dit boek draag ik op aan

Emily Grage Kirkle

(1/7/98–24/3/26)

HET ULTIEME HOOFDPERSONAGE

Ik bedoel, luister...

Als je aan een nieuw boek schrijft, brainstorm je als auteur over het hoofdpersonage.

Eerst krijgt het personage een naam. *Wat dacht je van Emily?*

JAAA, TOPNAAM. ZO CUTE.

Dan bedenk je hoe ze eruit kan zien. *Is Emily mooi?* BEELDSCHOON, EIGENLIJK. Sprankelende, groene ogen met ellenlange wimpers, perfecte wenkbrauwen, mooie tanden, een stralende huid en een glimlach zo warm als de zon. O, en haar kledingsmaak? *Onberispelijk.* Die meid heeft écht stijl.

OKÉ, DE LEZERS ZULLEN DOL OP HAAR ZIJN.

Vervolgens kun je gaan nadenken over typische karaktertrekjes. Het soort kleine dingetjes die het personage súperuniek maken. Nou, om te beginnen is Emily superfan van Jonas Brothers (de eerste tonen van 'Paranoid' weerklinken).

OOO, PERFECT.

Ze is het ultieme herfsttype. Een appelcider-slurpende-pompoenveld-en-e-reader-liefhebber met twee pluizige poezen (waarvan eentje gestoord is, want, nou ja, káttén). Em is helemaal into Marvel-films en, *wait for it*, supporter van de Chicago Cubs. KAN ZE, DOET ZE.

En ook al is ze de zachtaardigste, allerliefste persoon op aarde, ze is ook een pittige dame. Ze is hilarisch droog, megacompetitief, berucht valsspeler bij Uno, dat soort dingen...

DUS, EEN SUPERLIEF MEISJE MAAR STIEKEM OOK EEN BADASS CHICK?
Precies.

Maar is dit personage niet een beetje onrealistisch perfect?

DAT ZOU JE DENKEN, HË?

Maar Emily was oprecht zo, ik zweer het je. Het perfecte, onvergetelijke hoofdpersoonage waar we zo dankbaar om zijn dat we haar in het echt mochten kennen.

Ik draag dit boek ook op aan:

JOU, lieve lezer.

Misschien denk je dat je helemaal alleen bent, maar dat ben je niet.

Je hebt gewoon je mensen nog niet gevonden.

Ze komen jouw kant op, en ze gaan ZO VEEL van je houden, dus hou vol.

Ze komen eraan...

Julia's proloog

‘Als ik sterf in Nebraska, laat ik alles na aan die hotdogvreter.’

– Remington

Soms heeft het leven een raar gevoel voor humor.

Ik geef je een voorbeeld. De avond vóór de dag die de geschiedenis in zou gaan als een van de meest memorabele van mijn leven, strompelde ik rond met een leeg ijsemmertje voor het geval ik weer over mijn nek zou gaan. Ik had na school een ongelukkige aanvaring met onverwachte cashewnoten, gevolgd door een bezoekje aan de spoedafdeling, en nu belde er iemand aan de voordeur.

Geweldig.

En de rest van mijn gezin was in de achtertuin bij het nestje kittens.

Perfect.

Ik knipte de buitenlamp aan en deed de deur open, wankelend op mijn benen, met het idee een van de burens te zien staan.

Maar in plaats daarvan stond er een vreemde man.

Een man met zilvergrijs haar en een pak dat er megaduur uitzag, alsof hij een maffiabaas of een FBI-agent was. Hij staarde me doordringend aan.

‘Hallo,’ zei ik, terwijl ik de hordeur openduwde. Ik vroeg me af waar die chique vreemdeling vandaan gekomen was. ‘Kan ik u helpen?’

‘Goedenavond, juffrouw. Is “Clint” of “Shawna” thuis?’

Hij sprak de namen van mijn ouders uit met haast hoorbare aanhangstekens eromheen, alsof zijn mond nooit eerder dat soort ordinaire, Amerikaanse klanken gevormd had.

Dat hij bij ons op de stoep stond voelde... onbehaaglijk.

Onheilspellend.

Mijn maag trok samen.

Die stomme cashewnoten ook. Ik wist dat ik die 'gratis koekjes' bij het kantoor van de decaan had moeten afslaan. Maar nadat ik over Will en Hannah gehoord had, was ik zo depri dat ik mijn emoties compleet weg was beginnen te eten.

Ik klampte me vast aan de deurklink, terwijl zich kleine zweetdruppeltjes op mijn voorhoofd vormden. 'Eh, mag ik weten—'

'Yo.' Liam, mijn tweelingbroer, stond opeens achter me. 'Wassup?'

Ik rolde met mijn ogen. Laat het maar aan Liam over om een onbekende man van god-weet-waar die op onze stoep stond om god-weet-wat te doen random te wassuppen.

'De naam is Bernard Elizando, en ik zou graag je ouders spreken, jongeman,' zei de kerel met een accent dat ik alleen maar als beschaafd kan omschrijven. Technisch gezien was het geen Brits accent, denk ik. Maar hij sprak zo extreem formeel dat hij, ik weet niet, wel van adel leek of zo. 'Zijn zij present?'

'Ze geven de katten eten in de achtertuin,' zei mijn broer, die mijn rond de klink geklemde hand negeerde en de deur helemaal openzwaaide, waarmee hij de mogelijk moordlustige vreemdeling het huis in lokte. 'Kom binnen.'

'We kennen hem niet eens,' siste ik terwijl de man de drempel over stapte. 'Wat doe je nou?'

'Hij belde aan en vroeg of ze "present" waren,' zei Liam, die verbazingwekkend goed een Britse tongval imiteerde. 'Bernard is heus geen serie-moordenaar.'

'Ik kan je ervan verzekeren dat ik geen kwaad in de zin heb, juffrouw Lowell,' zei de man, terwijl hij me aankeek. Hij lachte niet per se, maar zijn kalme uitdrukking was soort van geruststellend en zijn ijsblauwe ogen schitterden geamuseerd. 'Ik moet alleen je ouders even spreken.'

'Komt goed, Elizando,' zei Liam, die de man de woonkamer door leidde naar de achterdeur. 'Wil je iets drinken? Een biertje? Water?'

Bied die sinistere vreemdeling nou toch geen drankjes aan, gek!

‘Nee, bedankt,’ antwoordde ‘Bernard’. Ik schuifelde achter hen aan, terwijl Liam de patiodeur openschoof en ze naar buiten liepen.

En terwijl er weer golven misselijkheid door me heen trokken, werd mijn hele wereld op z’n kop gezet.

Want nadat iedereen aan elkaar was voorgesteld en er een heel gesprek gevoerd was over de schattige wilde katjes onder onze hortensiastruik, begon Bernard Elizando de gekste dingen uit te kramen die ik ooit gehoord had.

Hij vertelde mijn ouders kalmpjes dat ze de voornaamste erfgenamen waren in het testament van ene Remington. Blijkbaar ging het om geld én een huis, dat nu van hen was.

Van ons.

Mijn mond viel wagenwijd open toen Bernard dit verklapte, terwijl mijn vader het uitbulderde alsof dit de beste grap ooit was.

‘Het spijt me, Bernard, maar die naam doet zelfs geen bel rinkelen,’ zei mijn vader hoofdschuddend. Hij glimlachte verward en vroeg: ‘Weet je wel zeker dat wij de juiste Clint en Shawna Lowell zijn?’

‘Heel zeker,’ zei Bernard, wat juist voelde. Ergens wist ik gewoon dat deze grijze man geen fouten maakte. Hij nam snel ons adres door, het adres van de buurtsuper van mijn ouders en een korte samenvatting van hun leven.

‘Nou, dat klinkt wel alsof het over ons gaat,’ grapte mijn vader, die het hele gebeuren nog steeds mega-amusant leek te vinden.

‘En die onbekende man heeft ons dus serieus geld en een huis nagelaten?’ Mijn moeder kneep haar ogen tot spleetjes, haar wenkbrauwen gefronst. ‘Dat slaat nergens op. En we hoeven de erfenis alleen maar te aanvaarden? Meer niet?’

‘Nu u het zegt, zijn er wel enkele voorwaarden, mevrouw Lowell,’ zei hij knikkend.

‘Hier komt het,’ zong ze, en ze tuitte haar lippen.

‘Volstrekt legaal, beloofd,’ verzekerde Bernard haar ervan.

Maar toen begon hij echt wartaal uit te slaan.

Hij keek mijn ouders recht in de ogen en beweerde (met superdeftige stem) dat het huis dat ze zouden erven zich in New York bevond. Het ging om een huis van vier hoog in Manhattan, en het feit dat mijn ouders niet ter plekke neervielen deed me vermoeden dat ze geen idee hadden waar hij het over had.

Maar ik wel.

Ik snakte luid naar adem toen hij eraan toevoegde dat het huis in de wijk Gardenwood bij Riverside Park stond. Niet dat iemand in de tuin (buiten Bernard en ik) wist wat die verduidelijking betekende, maar holy, holy shit.

Ik was verslaafd aan de dramaserie *The Woods* over een privéschool in precies die wijk, dus natúúrlijk kende ik de buurt, maar mijn ouders en broer hadden geen flauw benul.

Gardenwood, ook wel bekend als de '*beaumonde blocks*' (een leuke bijnaam voor de chique buurt), was een rustige woonwijk in Manhattan waar rijke mensen met oud geld in gebouwen woonden die eruitzagen als rijen van tegen elkaar geplakte statige herenhuizen.

Ik stond met open mond te luisteren, terwijl Bernard mijn ouders een snelle beschrijving van het 'huis' gaf – *twee keukens, een wijnkelder, een lift, vijf houtkachels, een dakterras van 185 vierkante meter met uitzicht op de rivier de Hudson* – en toen deelde hij mee dat we er minstens zes maanden moesten wónen als we het huis wilden erven.

Dit waren de twee voorwaarden: we moesten er minstens zes maanden wonen, én Liam en ik moesten in die periode naar de superexclusieve privéschool Gardenwood Academy.

Ik zoog frisse lucht naar binnen en verstevigde mijn greep op het ijsemertje, want ik was er vrij zeker van dat ik het geen vijf minuten meer volhield zonder over te geven, maar ik wilde ook niet weg want wat de fúck?? Hij klonk met de zin ongeloofwaardiger, maar de onverwachte kans om de plek ver achter me te laten waar Will me gedumpt had en hoogstwaarschijnlijk op dit eigenste moment druk zijn gala-aanzoek aan Hannah zat te plannen klonk me als muziek in de oren.

Hoe kan hij in vredesnaam al opnieuw daten?

‘Ho eens even,’ zei mijn vader, die Bernard vanonder zijn gefronste wenkbrauwen aankeek alsof de man net had voorgesteld om veren op zijn borst te plakken en als een kip te gaan kakelen. ‘Zeg je nou dat om te “erven” wat die onbekende man ons ook maar heeft nagelaten, we opeens een halfjaar in New York moeten gaan wonen?’

‘Precies,’ zei Bernard, alsof hij niet doorhad dat mijn vader het hele idee weglachte. ‘Uiterlijk binnen dertig dagen.’

‘O, nou, dat gaat dus niet lukken,’ merkte mam bezorgd op. ‘Ik ben docent en ik kan niet zomaar vertrekken nu school net weer begonnen is. En Liam heeft honkbaltraining, Clint doet de winkel-’

‘Ze heeft gelijk, Bernard,’ zei mijn vader instemmend met een hoofdknik. ‘Het is op geen enkele manier mogelijk om ons hele gezin naar de andere kant van het land te verschepen. Al helemaal omdat we niets over die vreemde deling weten die ons blijkbaar wat heeft nagelaten.’

Ik slikte en deed mijn ogen dicht toen mijn hoofd begon te tolleren. Ik voelde het zweet op mijn rug en voorhoofd parelen – *god, ik moet echt naar binnen* – maar ik kon gewoon niet weglopen van deze gestoorde situatie zonder een soort van antwoord of verklaring voor dit grote WHAT THE FUCK-moment.

‘Daar heb ik alle begrip voor, meneer Lowell,’ begon hij. ‘Maar wellicht wilt u er toch nog even over nadenken. Ik kan desgewenst morgenochtend terugkomen om dit verder te bespreken.’

‘Dat zal niet nodig zijn,’ zei mijn moeder. ‘Springfield is onze thuis-’

‘Over wat voor bedrag hebben we het hier eigenlijk, erfenis-gewijs,’ onderbrak Liam haar, onbekommerd om de twee kittens die langs de voorkant van zijn T-shirt omhoog leken te willen klauteren, terwijl hij de vraag van één miljoen stelde. ‘We gaan natuurlijk niet zomaar ons boeltje pakken en naar New York vertrekken voor tweeduizend ballen en een krot. Ik bedoel, effe serieus, Bern. We hebben wel een beetje meer info nodig vóór we een deal hebben.’

Ik dacht dat mijn ouders hem zouden berispen, omdat hij onbeleefd was en over geld begon, maar alle hoofden gingen in Bernards richting met één vraag op onze lippen:

Hoeveel?

Ik legde een hand op mijn maag toen het misselijke gevoel nóg erger werd.

Bernard wendde zich tot pap en vroeg: ‘U wenst de geschatte waarde van de nalatenschap te weten?’

‘Als dat kan,’ zei mijn vader met een beschaamde blik in zijn ogen. ‘Ik bedoel, een benadering van het bedrag zou fijn zijn bij het, eh, besluitvormingsproces.’

Ik slikte.

‘Een benadering.’ Bernard knikte, kantelde zijn hoofd een fractie zijwaarts en zei: ‘Ik geloof dat het bedrag bij benadering neerkomt op...’

En toen noemde hij een getal met een hóóp nullen.

Meerdere miljoenen.

‘Miljóén?’ bracht mijn vader hijgend uit.

Mijn moeder hapte naar adem. ‘Zei je nou miljóén? Een miljoen dóllar?’

‘Holy shít!’ brulde Liam.

Op dat precieze moment kotste ik in mijn emmertje.

Damions proloog

‘Soms doen mensen knettergestoorde dingen.’

– Remington

‘Damion?’

Ik keek op van het bord risotto waar ik wezenloos naar had zitten staren, en zag mijn ouders aan het andere uiteinde van de eettafel naar me zitten kijken. Mijn vader had nog steeds zijn kantoorpak aan, wat betekende dat hij na het avondeten zeker nog ergens heen ging, en mijn moeder droeg haar ‘hot barre’ yogapakje, wat betekende dat ze niet met hem meeding.

‘Wat?’ zei ik, geïrriteerd dat ze mijn gedachten aan Remi onderbroken hadden.

Telkens als ik risotto at, dacht ik aan hem omdat hij het altijd wálgelijk vond.

Remi was mams oom, zo’n excentrieke oude kerel als... nou, ja, als letterlijk níemand anders. Ik slikte hoorbaar – die brok in mijn keel was weer terug toen ik zijn gezicht voor me zag.

Hoe kan Remi er nou niet meer zijn?

Het leek onmogelijk dat hij dood was.

‘Hoezo, wat?’ Mijn vader trok zijn wenkbrauwen op, en je kon zo zien dat ik iets gemist had wat hij belangrijk vond. Hij had het gezicht van een keizer of een wereldleider aan de verkeerde kant van de geschiedenis. Het soort gezicht dat geen tegenspraak duldde.

Hij hoefde maar met zijn ogen te knipperen en je wist of je genade kreeg of de doodstraf. ‘Je moeder vroeg of je na school langs het kantoor geweest bent.’

‘Quinn,’ bitste mam, die met een zijdelingse blik op haar echtgenoot een klaaglijke zucht slaakte om zijn vermoeiende haantjesgedrag. ‘Niet vanavond. Ik heb hier de energie niet voor.’

Het ‘hier’ waar ze het over had, was wat voor gesprek met mijn vader dan ook.

Jee, wat zijn volwassenen toch geweldig.

‘Ik wilde gewoon dat onze zoon een simpele vraag beantwoordde,’ snauwde hij terug, waarop hij zijn mes op de rand van zijn bord legde. ‘Mijn excuses.’

‘Nou, ik ben ook langs kantoor geweest,’ zei ik, terwijl ik mijn best deed om niet als een veroordelende lul te klinken. Dat viel niet mee als ‘het seizoen’ weer geopend was, naar mijn bescheiden mening gewoon een verwanseling van tijd en geld.

Een formeel gala voor de laatstejaars dat recht uit een Jane Austen-roman leek te komen, met meerdere evenementen in de aanloop naar het gala in kwestie?

Te belachelijk voor woorden.

Maar ik richtte mijn vork op mijn moeder en zei (met de charmante glimlach van een liefdevolle zoon): ‘En ik heb de donatiekaarten afgegeven, dus is alles geregeld.’

‘Top, dank je,’ zei ze, terwijl ze haar hand naar haar wijnglas uitstak. ‘Echt, de planning is nu al moordend, en dit is nog maar het begin.’

‘Ach, alsof je zonder de ouderraad zou kunnen,’ mompelde mijn vader terwijl hij zijn whiskyglas naar zijn mond bracht en de laatste slok van wat voor bruine vloeistof er ook op de bodem zat achteroversloeg. ‘Wat zou je doen als je geen evenement of gala te plannen had?’

‘Daar vraag je me wat, liefste,’ schamperde ze, en ze liet haar glas in de lucht zweven terwijl ze eraan toevoegde: ‘Benieuwd naar je fantasieën. Wat zóú ik doen als ik geen evenement of gala aan het plannen was?’

‘Meer shoppen, stel ik me zo voor,’ opperde pap.

‘O, goeie,’ antwoordde ze, terwijl ze met haar ogen rolde.

Je ouwelui doen rot tegen elkaar, en ik wil dat je weet dat je zo niet omgaat met iemand van wie je houdt.

Ik hoorde Remi's stem alsof hij naast me stond. Hij had mijn halve leven geprobeerd de schade te beperken die mijn ouders me volgens hem toebrachten met hun 'infantiele onnadenkendheid'.

Hoe kan hij er nou niet meer zijn?

Het leek onwerkelijk dat ik hem nooit meer zou zien.

Mijn ouders leken al over zijn dood heen te zijn. Zodra we het nieuws kregen, gingen ze helemaal op in het 'zijn tijd was gekomen'-verhaal. Zeker omdat die goeie oude Remi al in de tachtig was en hier ver vandaan woonde op een afgelegen plek.

Maar ze hadden geen idee.

In oom Rems laatste brief aan mij, die hij begin mei verzonden had, had hij het erover dat hij wilde dat ik naar Nebraska kwam om samen te gaan vissen. Hij schreef over lekkere steaks, de vrouw bij de hengelsportwinkel op wie hij 'misschien wel een oogje had' en of ik nog een kat voor hem wilde meebrengen, want Mr. Dipshit was eenzaam.

Waarom liet ik niet alles vallen om hem nog zo'n verdomde kat te brengen?

En wie zorgt er nu voor Mr. Dipshit??

Dit schuldgevoel werd nog eens mijn dood, ik zweer het je.

En mijn toekomst was nu één gigantisch vraagteken, want die had ik stiekem samen met Remi gepland.

Kon het nog doorgaan? Kon ik het zonder hem?

Mijn onderbuikgevoel zei van wel. Dat hij op de een of andere manier iets op papier had gezet voor het geval hij zou sterven, want zo'n kerel was hij gewoon, maar ik wist niet goed hoe ik dat te weten moest komen. Het ene moment wilde ik een brief sturen naar het adres in Nebraska in de hoop dat Bernard zou antwoorden, maar het andere moment was ik bang dat iemand anders – iemand die bij mijn vader in dienst was – de brief zou onderscheppen en de poppen aan het dansen zouden gaan.

Dus nu wachtte ik gewoon af. Eigenlijk al langer dan ik dacht, want Remi

was maanden geleden gestorven. Máánden geleden, maar we kregen het nieuws pas een paar weken geleden.

Mijn ouders waren kwaad op Bernard dat hij zo kapot van verdriet was geweest dat hij er niet aan gedacht had hen meteen te verwittigen, maar ik geloofde er geen bal van. Er was niemand zo gefocust en rechte-door-zee als Bernard fokking Elizando, Remi's rechterhand. Als hij ons niets liet weten, wilde dat zeggen dat oom Rem vooráf geregeld had dat Bernard het stil zou houden.

Maar waarom?

Hij deed altijd waar hij maar zin in had, dat wel. Maar het was... ik weet niet... kút dat hij mij niets had laten weten.

Of hij nu op surfvakantie was in Rio, ergens oude ruïnes verkende of gewoon wat aan het chillen was in een of ander random dorp, hij had me altijd brieven gestuurd via de postbus die hij speciaal voor mij geopend had toen ik acht was.

De postbus die ik sindsdien elke dag leeg had gemaakt.

De postbus die ik nu waarschijnlijk op moest zeggen.

Het geluid van de deurbel sneed als een mes door de ongemakkelijke stilte aan tafel.

'Eh, hallo...?' Jeffrey Callahan, een van mijn vaders vaste advocaten, kwam een tel later de eetkamer in gelopen. Ook al zag zijn kleding er duur en piekfijn uit, de bril die steeds van zijn neus gleed en het eeuwige zweempje zweet op zijn voorhoofd gaven weg dat hij een buitenstaander was.

Wat moet je, Jeffrey? Hoepel. Op.

Iets aan mijn vaders gebrek aan *work-life balance*, het feit dat hij letterlijk nooit stopte met werken, irriteerde me mateloos. Hij leek wel een maffiabaas, met al die collega's die op de gekste momenten bij ons thuis opdoken. Maar in plaats van dringende zaken als familievetes en huurmoorden te bespreken, hadden ze het over dodelijk saai financieel gedoe dat echt wel tot de volgende ochtend kon wachten.

Maar wachten stond niet in Quinn Rutledges woordenboek, zeker niet als er geld mee gemoeid was.

‘Luister, Quinn, Whitney,’ begon Jeffrey op dringende fluistertoon. ‘Mijn excuses dat ik jullie diner verstoort, maar ik kreeg net te horen dat de nalatenschap al vereffend en verdeeld is.’

Hij zag er paniekerig en een tikje bang uit, stress in eigen persoon, zeg maar, toen hij dit er in mijn ouders’ gezicht uitspuwde.

‘Waar héb je het over, Jeffrey?’ zei mijn vader met een serene glimlach, ook al kon ik de irritatie in zijn stem horen.

‘Remington,’ zei hij, terwijl hij in zijn nek krabde. ‘Ik heb het over het testament van Remington.’

‘Wil je anders even gaan zitten, Jeffrey?’ vroeg mijn moeder met een stralende lach. ‘Heb je trek?’

‘Nee, dank je,’ zei Jeffrey tegen mijn moeder, waarop hij zich weer tot mijn vader wendde: ‘Kan ik je misschien onder vier ogen spreken?’

Née.

Mijn maag trok samen, en ik vroeg me af waar dit over ging toen pap en Jeffrey in de studeerkamer verdwenen en de deur achter zich dichttrokken.

Had Remi mij, en onze plannen, in zijn testament vernoemd?

Ik was negenennegentig procent zeker van niet. Hij behandelde alles veel vertrouwelijker, zeker als het iets met mij te maken had, maar toch kreeg ik een onbehaaglijk gevoel toen de stilte weer over tafel neerdaalde. Onbehagen dat al snel plaatsmaakte voor verwarring en angst toen mijn vaders stem een paar tellen later vanachter de gesloten deuren klonk.

Shit.

Pap beende de kamer weer in, zijn ontspannen glimlach allang verleden tijd toen hij een doodsbanige Jeffrey praktisch de deur uit duwde.

Shitterdeshit.

Hij was volledig van streek en ijsbeerde in topsnelheid door de eetkamer, terwijl mam hem probeerde bij te houden. Hij zat binnensmonds te vitten, waardoor ik maar om de paar zinnen iets opving.

Maar wat ik hoorde, zei genoeg (en niet over mij, godzijldank).

Blijkbaar had Remi een groot deel van zijn bezit nagelaten aan random mensen in Nebraska.

Als in: miljóenen dollars gingen nu naar volslagen onbekenden kilometers hiervandaan.

‘Kan hij dat zomaar doen?’ vroeg mam aan mijn vader op fluistertoon, haar handen om zijn bovenarm geklemd. Mijn ogen bleven eraan haken – de vingers met diamanten ringen die steun zochten bij hem – want mijn ouders vonden elkaar altijd terug in tijden van nood.

Het was lief en giftig tegelijk, hoe problemen hen dichter bij elkaar brachten.

Maar wat was het probleem hier eigenlijk?

Aangezien Rem nooit getrouwd geweest was en geen kinderen had, denk ik dat mijn ouders soort van aannamen dat zijn erfenis naar ons zou gaan. Maar pap was goed in zijn baan en een slimme investeerder, we hadden meer dan genoeg geld. Dus als Remi alles weg wilde geven, waarom niet?

‘Tja, op zich kán hij dat wel,’ begon hij, terwijl hij druk een appje typte naar iemand op zijn telefoon. ‘Maar feit is dat hij dat gewoonweg niet zou doen. Hier is dwang mee gemoeid. Fraude. Iemand die van een opaatje profiteert.’

Ik snoof.

Want het idee dat iemand zou profiteren van Remi was te belachelijk voor woorden.

Ook al was hij in de tachtig, hij was eeuwig en altijd het volle-kracht-vooruit en ga-aan-de-kant-type. Ik bedoel, zijn brieven waren nooit veranderd. De toon, en zelfs het handschrift, waren precies hetzelfde van de eerste brief die ik kreeg toen ik op de basisschool zat tot de allerlaatste een paar maanden geleden.

‘Ik kan alleen maar denken aan een of ander stadium van dementie, als zijn nalatenschap en testament er werkelijk zo uitzagen,’ zei mijn vader hoofdschuddend. ‘En het feit dat alles al verdeeld was vóór we zelfs maar

af wisten van zijn dood boezemt al helemaal geen vertrouwen in. Dan gaan mijn alarmbellen wel af, hoor.'

Ik bleef zwijgen (niet simpel), maar ergens vroeg ik me af waarom het hem kon schelen. Ja, het ging om veel geld, maar we hadden al veel geld.

Dus wat boeide het dan als een oud mannetje met geld begon te smijten naar een stel nobody's in Nebraska?

Het was eigenlijk best grappig, en hoe meer ik erover nadacht, hoe moeilijker het werd om niet te lachen.

Het was zó typisch voor mijn coole, maffe oom Remington om te zeggen van 'krijg allemaal de klere' en gewoon al zijn geld aan vreemden weg te geven.

'Is het te laat om het testament aan te vechten nu het al vereffend is?' fluisterde mam.

'O ja, we vechten dit aan,' zei pap op zo'n agressieve toon dat ik bijna medelijden kreeg met die lui in Nebraska. 'Jeffrey gaat deze flauwekul tot op de bodem uitzoeken. We peuteren elke cent uit die hebberrige vingertjes.'

Ik zei: 'Ik wil niet advocaat van de duivel spelen--'

'Ja, dat wil je wel,' kwam mam ertussen.

'Niet nu, Damion,' waarschuwde pap.

'Maar wat als Remi het zo wilde?' maakte ik mijn zin af. 'Hij mocht toch zeker zelf kiezen aan wie hij alles naliet?'

Nu had ik mijn vaders volledige aandacht. Hij staaarde me een lang ogenblik doordringend aan, zijn ijsblauwe ogen in de mijne geboord alsof mijn vraag hem diep teleurstelde. Toen zei hij: 'Wist je dat het huis ook bij zijn nalatenschap hoort, Damion? Dat die boerenkinkels in zijn hús zullen gaan wonen?'

'Eh, zei je nou net--'

'Het huis is opgenomen in het testament.'

Het voelde alsof alle lucht in een tel uit de eetkamer verdween, uit mijn longen.

NÉÉ.

Ik staarde terug, kon mijn oren niet geloven.

Dit kon niet waar zijn.

Dat zou Remi nóóit doen.

‘En hij heeft het huis niet zomaar aan die lui nagelaten, hij heeft ook laten optekenen dat ze er zes maanden moeten wonen, dát weet ik al. Ze zullen íntrekken in het huis dat Remi, en ik citeer, “voor altijd Damions thuis” noemde. Dus die... óplichters gaan in jouw huis wonen en ze mogen ermee doen wat ze willen. Ze kunnen elk meubelstuk veilen, de muren roze verven en de hele zwik na een halfjaar aan de hoogste bieder verkopen.’

Ik voelde dat hij nog naar me keek, maar ik zat met mijn gedachten al ergens anders.

Bij oom Remi thuis.

Want zijn huis was... zo veel meer dan zomaar een huis voor me.

Het was een van de oorspronkelijke ‘zeven schoonheden’ van de Upper West Side, met geheime kamers, bibliotheekwanden die je kon openschuiven en een bar waar F. Scott Fitzgerald in hoogsteigen persoon de Z van Zelda in gekerfd had met zijn zakmes. Het was een legendarische plek.

Er was geschiedenis geschreven in dat huis.

Maar nog belangrijker: mijn hele kindertijd met Remi had zich er afgespeeld. Ik had er uren doorgebracht met mijn favoriete persoon in de hele wereld, terwijl hij me ontelbare levenslessen leerde en wel duizend coole verhalen vertelde. Ik had het gevoel dat het huis me gevórm had, dat ik er grootgebracht was door Remi’s luide stem die door de kamers galmde, terwijl hij me... mój liet zijn.

Dus ja, het huis was technisch gezien maar onroerend goed, maar fúck, het was ook letterlijk het enige wat ik nog van hém had.

En als hij het huis aan die mensen had nagelaten, wilde dat dan zeggen dat hij helemaal niets opzij had gezet voor mijn ‘alternatieve’ studieplannen? De plannen waar mijn ouders niets vanaf wisten?

‘Dementie lijkt me toch wat overdreven,’ merkte mam op tegen mijn vader. ‘Hij was er altijd zo goed bij. En fraude...?’

‘Remi zou dat huis nooit vrijwillig weggeven. Ga maar na.’ Pap keek mam ernstig aan. ‘Hij was in de tachtig, woonde helemaal alleen, en een stel van die boerenkinkels uit een of ander godvergeten gat in Springfield, Nebraska, ontdekten dat hij rijk was. Ze kunnen makkelijk bevriend met hem geraakt zijn, zijn verhalen hebben aangehoord, en langzaam maar zeker zijn ver-
trouwen hebben gewonnen.’

Ik ging bijna over mijn nek toen ik dit hoorde, want het idee dat iemand Rem zou manipuleren was misselijkmakend.

‘Wat we tot dusver over deze mensen te weten zijn gekomen, is dat ze een kleine buurtsuper uitbaten – een verlieslatende winkel – en torenhoge hypotheekschulden hebben. Ze stevenden recht op een faillissement af, en dan erven ze plotseling Remi’s fortuin? Ze móéten hem wel bespeeld hebben, Whitney.’

Zou mijn vader gelijk hebben? Was het mogelijk dat een stelletje provinciale oplichters zich Remi’s leven in gewurmd hadden om alles wat hij had te stelen?

‘Misschien wel,’ zei mijn moeder, die met grote ogen naar mijn vader opkeek alsof hij haar moest zeggen wat te doen.

‘Ik ga het in elk geval uitpluizen,’ zei pap, die zijn jasje uit begon te trekken. Mijn moeder schoot onmiddellijk te hulp, pakte het jasje aan en haastte zich de kamer uit met een zweem van een glimlach om haar lippen, waarschijnlijk om thee en koekjes voor hem te halen.

‘Maak je borst maar nat, Nebraska,’ mompelde pap, zijn blik op zijn telefoonscherm gericht. ‘Want we hebben je in de smiezen.’

Als hij problemen moest oplossen, was mijn vader écht net een maf-fiabaas. Het kwam nooit bij hem op dat hij iets niet zou kunnen fiksen als hij eenmaal zijn strategie had bepaald, en ik denk niet dat ik hem ooit had zien verliezen.

Normaal gezien was het puur zakelijk, maar dit keer was het persoonlijk.

En voor het eerst in mijn leven vond ik die eigenschap van hem supergeruststellend.